

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การรวบรวมคำยืมภาษาสันในภาษาไทยปัจจุบัน การลอบส่วนที่มาของคำยืม และการศึกษา การปรับเสียงคำยืมในงานวิจัยนี้ สรุปผลได้ดังต่อไปนี้คือ

สรุปผลการรวบรวมและตัดลีนที่มาของคำยืมภาษาสันในภาษาไทยปัจจุบัน

คำยืมทั้งหมดที่รวบรวมได้จากเอกสารและสิ่งพิมพ์ที่กำหนดไว้ 9 รายการนั้น มีจำนวน ทั้งสิ้น 500 คำ จากคำยืมที่รวบรวมได้ทั้งหมด 500 คำนี้ ผู้วิจัยได้ตัดคำที่พิจารณาแล้วว่าไม่ใช่คำ ยืมภาษาสันในภาษาไทยออกไป 37 คำ ซึ่งเหลือคำที่คิดว่าเป็นคำยืมภาษาสันในภาษาไทยปัจจุบัน จริง ๆ ที่จะทำให้การลอบส่วนที่มา และศึกษาการปรับเสียงอยู่ทั้งสิ้น 463 คำ เมื่อตัดคำทั้ง 463 คำ เข้าเป็นหมวดคำยืมต่าง ๆ จะได้หมวดคำยืม 15 หมวด ดังต่อไปนี้

หมวดที่ 1	:	อาหาร-การปรุงอาหาร	107 คำ
หมวดที่ 2	:	สัทนพท-ภาษาละแฉง	106 คำ
หมวดที่ 3	:	เครื่องมือ-เครื่องใช้-เครื่องเรอาน	40 คำ
หมวดที่ 4	:	ความเชื่อ-คำส่นา-ประเพณี-วรรณคดี	26 คำ
หมวดที่ 5	:	ธุรกิจการค้า	25 คำ
หมวดที่ 6	:	เครือญาติ	24 คำ
หมวดที่ 7	:	อาชีพตาแหน่ง	23 คำ
หมวดที่ 8	:	การละเล่น	21 คำ
หมวดที่ 9	:	เสื้อผ้า-เครื่องแต่งกาย-เครื่องประดับ	17 คำ
หมวดที่ 10	:	สถานที่	17 คำ
หมวดที่ 11	:	ลักษณะนาม-จำนวน-มาตรา	14 คำ
หมวดที่ 12	:	ดอกไม้-ต้นไม้	11 คำ

หมวดที่ 13	: คำเรียกชนชาติ	9 คำ
หมวดที่ 14	: ยานพาหนะ	7 คำ
หมวดที่ 15	: เบ็ดเตล็ด	16 คำ

จากการลอบส่วนหาภาษาถิ่นที่มาของคำยืม ปรากฏว่า คำยืมภาษาถิ่นในภาษาไทย ปัจจุบันส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาถิ่นล้านนาใต้ (แต้ลัว และออกเกี้ยน) เพราะจากคำยืมทั้งหมด 463 คำ คิดเป็นคำยืมภาษาถิ่นแต้ลัวและภาษาถิ่นออกเกี้ยนรวมกันได้ประมาณ 89% โดยที่ประมาณ 45% เป็นคำยืมภาษาถิ่นแต้ลัว 24% เป็นคำยืมภาษาถิ่นออกเกี้ยน 1% เป็นคำที่ยืมมาจากทั้งภาษาถิ่นแต้ลัวและออกเกี้ยน และอีกประมาณ 19% เป็นคำที่ยังตัดสินไม่ได้ว่ายืมมาจากภาษาถิ่นแต้ลัวหรือออกเกี้ยน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า คำยืมภาษาถิ่นในภาษาไทยปัจจุบันนั้นยืมมาจากภาษาถิ่นแต้ลัวมากที่สุด และยืมมาจากภาษาถิ่นออกเกี้ยนเป็นอันดับรองลงมา ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนคำยืมจากภาษาถิ่นต่าง ๆ

- คำยืมภาษาถิ่นแต้ลัว	จำนวน 202 คำ คิดเป็น 43.63%
- คำยืมภาษาถิ่นออกเกี้ยน	จำนวน 113 คำ คิดเป็น 24.41%
- คำที่ยืมมาจากทั้ง ภาษาถิ่นแต้ลัว และภาษาถิ่นออกเกี้ยน*	จำนวน 5 คำ คิดเป็น 1.08%
- คำที่ยังตัดสินไม่ได้ว่ายืมมาจาก ภาษาถิ่นแต้ลัวหรือภาษาถิ่นออกเกี้ยน	จำนวน 86 คำ คิดเป็น 18.57%
- คำที่ยืมมาจากภาษาถิ่นอื่น ๆ	จำนวน 57 คำ คิดเป็น 12.31%

* ตัวอย่างเช่น คำยืมที่ 27 $\left\{ \begin{array}{l} \text{เจ} \\ \text{แจ} \end{array} \right\}$ เป็นคำที่ยืมมาจากทั้งภาษาถิ่นแต้ลัวและออกเกี้ยน กล่าวคือ "เจ" tɕe:³³ (ไทย) ยืมมาจากคำถิ่นออกเกี้ยน tse³³ (อก.) และ "แจ" tɕe:³³ (ไทย) ยืมมาจากคำถิ่นแต้ลัว tse³³ (ตจ.)

สรุปผลการศึกษาระบบการปรับเสียงคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน

ในการรับคำยืมภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทย ได้มีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย ทั้งทางด้านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยที่การปรับเสียงทางด้านพยัญชนะจะมีการปรับเสียงน้อยที่สุด ในขณะที่การปรับเสียงทางด้านวรรณยุกต์จะมีการปรับเสียงมากที่สุด ระบบการปรับเสียงคำยืมภาษาจีนแต่จิวและภาษาจีนอกเกี้ยน สรุปได้ดังต่อไปนี้

การปรับเสียงคำยืมภาษาจีนแต่จิว

พยัญชนะต้น

พยัญชนะกัก

แต่จิว > ไทย

p- > p-

t- > t-

k- > k-, kh-

ʔ- > ʔ

ph- > ph-, m-

th- > th-, t-

kh- > kh-, k-

b- > b-

g- > ŋ-

ts- > tʂ-, j-

tsh- > tʂh-, s-

พยัญชนะเสียดแทรก

แต่จิว > ไทย

s- > s-

h- > h-, f-

พยัญชนะนาสิก

m- > m-

n- > n-

ŋ- > ŋ-

พยัญชนะเปิด

l- [l, d^l] > l-

j- [j, ʒ] > j-

พยัญชนะท้าย

พยัญชนะกัก

แต่จิว > ไทย

-p > -p

-k > -k, -t

-ʔ > -ʔ, -k, -j, ∅

∅ > -ʔ

พยัญชนะนาสิก

แต่จิว > ไทย

-m > -m

-ŋ > -ŋ, -n, -m

∅ > -ŋ

พยัญชนะเปิด

แต่จิว > ไทย

-w > -w, -ŋ, ∅

∅ > -w

-j > -j

∅ > -j

สระเดี่ยว

<u>สระสูง</u>	<u>สระกลาง</u>	<u>สระต่ำ</u>
<u>แต่จัว</u> > ไทย	<u>แต่จัว</u> > ไทย	<u>แต่จัว</u> > ไทย
i [i] > i,e	e [e] > e	a [a] > a,a:,ε
i [i:] > i:	o [o] > o,o:,o,ə	a [a:] > a:
ĩ [ĩ:] > i:,ia	a,a:,{u ua}	ã [ã:] > a:
ɨ [ɨ] > ɨ	õ [õ] > ɔ:	
ɨ [ɨ:] > ɨ:	e [ɛ] > ε	
u [u] > u	e [ɛ:] > ε:,e:	
u [u:] > u:	o [o] > o,o	
	o [o:] > o:,o:,a:, {e: a}	
	õ [õ:] > ε:,ε	

สระประสม

<u>แต่จัว</u> > ไทย	<u>แต่จัว</u> > ไทย
ia > ia,i,e,ε,a	ue > ua(j)
ĩa > ia,a	ũe > ua(j)
io > ia,i:,ε:	ua > ua,u
ĩo > ia	ũa > ua

วรรณยุกต์

<u>แต่จัว</u> > ไทย	<u>แต่จัว</u> > ไทย
33 > 33*,22,41,24	51 > 41,453
11[11] > 22,33,41,24	55 > 453 [453,55],33,22,41,24
11[22] > 22,41,453[55]	24 > 24,33,22,55
21 > 41,33,22,55,24	32 > 41,33,55,24

*วรรณยุกต์ที่ขีดเส้นใต้ คือวรรณยุกต์ที่คำยืมส่วนใหญ่จะมีการปรับเสียงเป็นแบบนี้

การปรับเสียงคำยืมภาษาจีนออกเสียง

พยัญชนะต้น

พยัญชนะกัก

ออกเสียง	>	ไทย
p-	>	p-
t-	>	t-
k-	>	k, tɕ-
ʔ-	>	ʔ-
ʔ(u)-	>	w-
ph-	>	ph-
th-	>	th-, t-
kh-	>	kh-, k-
b-	>	b-
g-	>	ŋ-, ʔ-
ts-	>	tɕ-, k-, s-
tsh-	>	tɕh-, s-, tɕ-

พยัญชนะท้าย

พยัญชนะกัก

ออกเสียง	>	ไทย
-p	>	-p
-t	>	-t
-k	>	-k, -
-ʔ	>	-ʔ, -m-n, -ŋ, ∅
∅	>	-ʔ

พยัญชนะเสียดแทรก

ออกเสียง	>	ไทย
s-	>	s-, t, tɕ-, th-, tɕh-
h-	>	h-, f-

พยัญชนะนาสิก

ออกเสียง	>	ไทย
m-	>	m-
ɱ	>	ʔ±m

พยัญชนะเปิด

ออกเสียง	>	ไทย
l-[d ¹]	>	l-, j-
l-[l]	>	l-

พยัญชนะนาสิก

ออกเสียง	>	ไทย
-m	>	-m
-n	>	-n, -ŋ, -m
-ŋ	>	-ŋ, -n

พยัญชนะเปิด

ออกเสียง	>	ไทย
-w	>	-w
-j	>	-j
∅	>	-j

สระเดี่ยว

<u>สระสูง</u>		<u>สระกลาง</u>		<u>สระต่ำ</u>	
<u>อกเกียน</u>	>	<u>ไทย</u>	<u>อกเกียน</u>	>	<u>ไทย</u>
i[i]	>	i,a	e[e]	>	e,ε
i[i:]	>	i:	e[e:]	>	e:,ε:
ĩ[ĩ:]	>	i:;ia	๑[๑:]	>	ua(j)
฿[฿]	>	฿	๐[๐]	>	๐,๖
฿[฿:]	>	฿:,u:	๐[๐:]	>	๖:
u[u]	>	u	๐[๐:]	>	๐:,๖:
u[u:]	>	u:			

สระประสม

<u>อกเกียน</u>	>	<u>ไทย</u>	<u>อกเกียน</u>	>	<u>ไทย</u>
ia	>	ia	ue	>	ua(j),๐:(j)
ĩa	>	ia	ua	>	ua,a,๐:
io	>	ia	ũa	>	ua
i๖	>	ia,๐,๖			

วรรณยุกต์

<u>อกเกียน</u>	>	<u>ไทย</u>	<u>อกเกียน</u>	>	<u>ไทย</u>
33	>	33,22,41,24	55	>	453,33,22,41,24
32	>	22,41,33,	25	>	24,33,22,41,55
51	>	41,33	[22]	>	41,33,22,55,24

อภิปรายผล

ก. การพิจารณาความเป็นที่นิยมใช้ของคำยืมแต่ละคำ

คงได้กล่าวมาแล้วในขอบเขตการวิจัย (หน้า 3) ว่า ผู้วิจัยได้รวบรวมคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน ซึ่งปรากฏในสิ่งพิมพ์และเอกสารต่าง ๆ จำนวน 9 รายการ โดยมีได้สนใจศึกษาการใช้คำยืมนั้นว่า ใครเป็นผู้ใช้และนิยมใช้มากน้อยเพียงใด อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความถี่ของคำที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์และเอกสาร 9 รายการนั้น จะเห็นได้ว่า ถ้าคำยืมใดเป็นคำยืมที่รวบรวมได้จากสิ่งพิมพ์และเอกสารจำนวนหลายรายการ คำยืมนั้นก็จะเป็นคำที่รู้จักกันดีหรือเป็นที่นิยมใช้ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า คำยืมที่รวบรวมได้จากสิ่งพิมพ์หรือเอกสารเพียงหนึ่งหรือสองรายการ จะเป็นคำยืมที่คนส่วนมากไม่รู้จักหรือไม่นิยมใช้เสมอไป ตัวอย่างเช่น คำยืมที่ 107 (หมู) หยอง 172 ก.เบี 278. โหงวเอ็ง ฯลฯ ต่างก็เป็นคำยืมที่รวบรวมได้จากเอกสารหรือสิ่งพิมพ์เพียงรายการเดียว แต่คำเหล่านี้ก็เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่คนไทย การที่จะทราบให้แน่ชัดลงไปว่า คำยืมใดเป็นที่รู้จักหรือนิยมใช้กันแพร่หลายหรือไม่เพียงใด อาจทำได้โดย สืบค้นแบบสอบถามเพื่อใช้สัมภาษณ์กลุ่มประชากรจำนวนมาก ซึ่งการศึกษาดังกล่าวนี้มีได้อยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้

คำยืมหนึ่ง ๆ อาจเป็นคำที่รวบรวมได้จากเอกสารตั้งแต่ 1 รายการ ขึ้นไปจนถึง 9 รายการ ความถี่ของคำยืมที่ปรากฏในเอกสารและสิ่งพิมพ์คิดเป็นอัตราร้อยละ ดังนี้

<u>จำนวนสิ่งพิมพ์หรือเอกสาร</u>	<u>ร้อยละ</u>
1 รายการ	28.16
2 รายการ	13.87
3 รายการ	14.91
4 รายการ	13.46
5 รายการ	9.32
6 รายการ	8.90
7 รายการ	7.45
8 รายการ	3.31
9 รายการ	0.62

ข. การตัดลิ้นที่มาของคำยืม

จากผลการตัดลิ้นที่มาของคำยืมปรากฏว่า มีคำยืมอยู่จำนวนหนึ่งที่ยังไม่สามารถตัดลิ้นได้ว่าเป็นคำยืมภาษาสันตติ์หรือภาษาสันนอกเกียน ซึ่งคำยืมที่ยังตัดลิ้นไม่ได้นี้ จะแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่แต่ลิ้วและออกเกียนออกเสียงเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันมากจนไม่สามารถทราบได้ว่า ไทยยืมคำนั้น ๆ มาจากภาษาสันใด ตัวอย่างเช่น

คำยืมที่ 12	"ตั้งข่ง"	tɕiŋ ⁴¹ tɕhaŋ ³³ (ไทย)	>	thɕiŋ ²¹ tshaŋ ³³ (ตจ.)
				thɕiŋ ²² tshaŋ ³³ (ฮก.)
คำยืมที่ 20	"เต้าหู้"	taw ⁴¹ hu: ⁴¹ (ไทย)	>	taw ²¹ hu ²¹ (ตจ.)
				taw ²² hu ³² (ฮก.)
คำยืมที่ 38	"แก๊กฮวย"	kek ⁵⁵ huj ³³ (ไทย)	>	kek ⁵⁵ hue ³³ (ตจ.)
				kek ⁵⁵ hue ³³ (ฮก.)

2. ประเภทที่แต่ลิ้วและออกเกียนออกเสียงต่างกัน และเมื่อเทียบการออกเสียงคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาแต่ลิ้วและออกเกียนแล้ว จะมีการออกเสียงต่างจากการออกเสียงในภาษาสันใดทั้งสองแค่เพียงลักษณะเดียว คือ ออกเสียงสระคล้ายคลึงกับแต่ลิ้ว แต่ออกเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกับออกเกียน เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

คำยืมที่ 45	"เกาเหลา"	kaw ³³ law ²⁴ (ไทย)	>	kaw ³³ law ⁵⁵ (ตจ.)
				kɔ̄ ³³ law ²⁵ (ฮก.)
คำยืมที่ 196	"ฮ้อ"	hɔ: ⁴⁵³ (ไทย)	>	hɔ ⁵¹ (ตจ.)
				hɔ ⁵⁵ (ฮก.)
คำยืมที่ 412	"ก๊ิง"	koŋ ⁴⁵³ (ไทย)	>	koŋ ⁵¹ (ตจ.)
				kɔ̄ŋ ⁵⁵ (ฮก.)

เนื่องจากข้อแตกต่างดังกล่าวนี้มีอยู่เป็นจำนวนมากและค่อนข้างเป็นระบบที่แน่นอน* จึงน่าสงสัยว่า อาจเกิดการกลายเสียง (Sound change) ในภาษาถิ่นต่าง ๆ หลังจากทีไทยยืมคำจีนบางคำมาใช้แล้วก็เป็นที่ การยืมคำจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยนั้น คงจะเริ่มต้นเมื่อนานมาแล้ว แต่จะนานเท่าไรนั้นผู้วิจัยไม่ทราบ เพราะไม่ได้อยู่ในขอบข่ายของงานวิจัยนี้ ในการลบล้างที่มาของคำยืม ผู้วิจัยได้แต่เอาภาษาปัจจุบันมาเทียบกันดู ทั้ง ๆ ที่เมื่อมีการยืมคำขึ้นนั้น ภาษาถิ่นที่เป็นแหล่งที่มาของคำยืมอาจมีได้ออกเสียงคำยืมคำนั้นแบบเดียวกับที่ออกเสียงในปัจจุบันก็ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่า เราอาจอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ได้เป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรกคือ อาจเป็นไปได้ว่า ในช่วงที่ไทยยืมคำภาษาจีนแต่จิวมาขึ้น แต่จิวมีเสียงวรรณยุกต์ที่ใกล้เคียงที่สุดกับที่ปรากฏในคำยืมปัจจุบัน แล้วต่อมา เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนแต่จิวดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงตามกระบวนการกลายเสียงไปเป็นเสียงวรรณยุกต์อื่น ซึ่งมีความแตกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำยืมปัจจุบัน เช่น ในตัวอย่างคำยืมที่ 196 "ฮ้อ" hw^{51} (ตจ.) ho^{55} (ฮก.) นี้ เดิมตอนที่มีการยืมคำกันนั้น วรรณยุกต์ในภาษาจีนแต่จิวอาจเป็น 55 (คือ เดิมคำ "ฮ้อ" นี้จีนแต่จิวอาจออกเสียงเป็น hw^{55} ก็ได้) แต่ต่อมารวรรณยุกต์ 55 นั้นได้เกิดกระบวนการกลายเสียงมาเป็นวรรณยุกต์ 51 ในปัจจุบัน (คือ เปลี่ยนมาเป็น hw^{51} อย่างที่จีนแต่จิวออกเสียงในปัจจุบัน) ประเด็นที่สอง คือ อาจเป็นไปได้ว่า ในช่วงสมัยที่ไทยยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมาขึ้น ฮกเกี้ยนมีเสียงสระที่ใกล้เคียงที่สุดกับที่ปรากฏในคำยืมปัจจุบัน แล้วต่อมา เสียงสระในภาษาจีนฮกเกี้ยนดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงตามกระบวนการกลายเสียงไปเป็นเสียงสระอื่น ซึ่งมีความแตกต่างจากเสียงสระที่ปรากฏในคำยืมปัจจุบัน เช่น ในตัวอย่างคำยืมที่ 196 "ฮ้อ" hw^{51} (ตจ.) ho^{55} (ฮก.) นี้ เดิมตอนที่มีการยืมคำกันนั้น สระในภาษาจีนฮกเกี้ยนอาจเป็น ๖ (คือ เดิมคำ "ฮ้อ" นี้จีนฮกเกี้ยนอาจออกเสียงเป็น hw^{55} ก็ได้) แต่ต่อมารสระ นั้นได้เกิดกระบวนการกลายเสียงมาเป็นสระ ๐ ในปัจจุบัน (คือ เปลี่ยนมาเป็น ho^{55})

แม้แต่คำยืมที่ตัดสินที่มาได้โดยอาศัยหลักเกณฑ์การปรับระบบเสียงช่วยตัดสิน (เช่น คำยืมที่ 166 ก. "แจ" $tsh\epsilon^{55}$ (ตจ.) $tsha^{25}$ (ฮก.) ฯลฯ) ก็ยังมีคำอยู่เป็นจำนวนมากที่มีลักษณะแตกต่างกัน เพียงลักษณะเดียวดังกล่าวข้างต้น

อย่างทีสนอกเกินออกเสียงในปัจจุัน) ถ้าจะมีการทำวิจัยเพื่อให้รู้ว่า เราอิมคำนั้น ๆ มานานเท่าไรแล้ว และในช่วงเวลานั้นได้เกิดมีการเปลี่ยนแปลงเสียงอย่างไรบ้าง ในภาษาจีนแต้จิ๋ว และภาษาจีนนอกเกิน* เราก็อาจจะได้คำตอบที่แน่ชัดที่จะนำมาตัดสินได้ สำหรับการศึกษาในงานวิจัยนี้ มีขอบเขตและช่วงเวลาที่จำกัดมาก มีอาจจะทำการศึกษตามแนวทางดังกล่าวนี้ได้ ผู้วิจัยคิดว่า เรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างมาก ถ้าจะมีผู้สนใจทำการศึกษาต่อก็จะ เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

อนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องความพยายามที่จะอธิบายปรากฏการณ์ที่คำอิมมักจะแตกต่างทางด้านเสียงวรรณยุกต์กับภาษาจีนแต้จิ๋วโดยแตกต่างทางด้านเสียงสระกับภาษาจีนนอกเกินนั้น มรว.กัลยา ดิงคังกี๊ ได้เสนอความคิดเห็นว่า เนื่องจากจีนนอกเกินเป็นถิ่นที่อพยพเข้ามาในไทย ก่อนจีนแต้จิ๋ว (Skinner 1962 : 40) ฉะนั้น ก็อาจเป็นไปได้ว่า ไทยอาจจะอิมคำอิมบางคำมาจากภาษาจีนนอกเกินอยู่ก่อนแล้ว โดยออกเสียงเหมือนหรือคล้ายคลึงที่สุดกับการออกเสียงในภาษาจีนนอกเกิน แต่ต่อมา เมื่อจีนแต้จิ๋วส่งไหลอพยพเข้าไทย ชาวจีนแต้จิ๋วที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก** อาจก่อให้เกิดอิทธิพลเปลี่ยนแปลงเสียงสระซึ่งแต่เดิมก็เหมือนภาษาจีนนอกเกินให้มาเหมือนภาษาจีนแต้จิ๋ว โดยที่เสียงวรรณยุกต์ยังคงเหมือนภาษาจีนนอกเกินอยู่อย่างเดิม*** แนวคิดที่มีผู้เสนอมาดังนี้ ก็นับเป็นแนวคิดที่น่าสนใจเช่นกัน ควรจะได้มีการสอบสวนข้อเท็จจริงกันต่อไป อีกในอนาคต

อย่างไรก็ตาม จากตัวเลขแสดงจำนวนและร้อยละของคำอิมภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ ที่ได้เสนอไปแล้วในท้ายบทที่ 3 หน้า 220 และในบทที่ 5 สรุปผลการวิจัย หน้า 320 เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผลการศึกษาครั้งนี้สนับสนุนข้อสมมุติฐานของผู้วิจัยที่มีไว้ในตอนต้น คือ คำอิม

* การทำวิจัยดังกล่าวจะต้องอาศัยวิธีการศึกษาตามแนวภาษาคำาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ (historical & comparative linguistics)

** ภายหลังศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา จีนแต้จิ๋วอพยพในประเทศไทยมีเป็นจำนวนมากที่สุด เหนือชาวจีนอพยพถิ่นอื่นใดทั้งหมด (Skinner 1962 : 52)

*** ตัวอย่างเช่น คำอิมที่ 196 "ฮ้อ" นี้ เดิมไทยอาจจะอิมมาจากภาษาจีนนอกเกินโดยออกเสียงเป็น ho:⁵⁵ ต่อมา อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงสระไปตามคำในภาษาจีนแต้จิ๋วจนออกเสียงเป็น hc:⁵⁵ ไปในที่สุด (ดูหน้า 326 ประกอบ)

ภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบันส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาจีนล่าชาวมินใต้ (แต้จิ๋วและฮกเกี้ยน) โดยได้ผลสรุปที่แน่นอนแล้วว่า คำยืมภาษาจีนแต้จิ๋วจะมีจำนวนมากที่สุด ในขณะที่คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนจะมี เป็นจำนวนที่มากในอันดับรองลงมา

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย เป็นประโยชน์อย่างมากในการที่จะทำให้เข้าใจประวัติของคำในภาษาไทยได้ดีขึ้นเป็นอย่างมาก จึงควรจะได้มีการศึกษา เรื่องราวที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมจากการศึกษาครั้งนี้ ดังนี้

1. น่าจะมีการศึกษาการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบแน่ชัดยิ่งขึ้นแล้วว่า ในการยืมคำภาษาจีนเข้ามาในภาษาไทย จะมีการปรับเสียงคำยืมเหล่านั้นให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย นอกเหนือจากการปรับเสียงดังกล่าวแล้ว ยังมีการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมเหล่านั้นอีกด้วย ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แสดงความหมายของคำภาษาจีนเดิม และความหมายของคำยืมเมื่อรับเข้ามาใช้ในภาษาไทยไว้บ้างแล้ว แต่เนื่องจากเรื่องของความหมายไม่ได้อยู่ในขอบข่ายการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเพียงแต่ยกมากล่าวถึงพอเป็นสังเขปเท่านั้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงความหมายนี้เป็นลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของการยืมคำที่น่าสนใจมาก จึงควรมีการศึกษากการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยอย่างจริงจัง โดยวิธีการทางอรรถศาสตร์ (semantics) ในโอกาสต่อไป

2. น่าจะมีการศึกษาเกี่ยวกับคำยืมภาษาไทยที่ปรากฏในภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ ที่พูดในประเทศไทย

ชาวไทยรับเอาคำยืมภาษาจีนจากชาวจีนอพยพที่อยู่ในประเทศไทย เข้าไว้ในภาษา ในทางตรงกันข้ามย่อมเป็นการแน่นอนมากที่ชาวจีนอพยพที่อยู่ในประเทศไทยจะต้องรับเอาคำยืมภาษาไทยไปใช้ในภาษาของตนเช่นกัน ลักษณะการยืมในทิศทางที่สับสนดังกล่าวนี้เป็นลักษณะที่น่าสนใจศึกษาเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเมื่อผู้วิจัยได้ทราบจากการสอบถามผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้ว่า ภาษาจีนแต้จิ๋วมีคำ *thue*²¹ ซึ่งเป็นคำยืมจากคำภาษาไทย "ถั่ว" และชาวจีนแต้จิ๋วนิยมใช้คำยืมภาษาไทย *thue*²¹ นี้ในชีวิตประจำวัน มากกว่าจะใช้คำ *pue*³³ (ตลง) ซึ่งเป็นคำเรียก "ถั่ว" ของชาวจีนแต้จิ๋วเอง ข้อมูลนี้ยิ่งทำให้ผู้วิจัยคิดว่า ลักษณะการยืมคำ

ภาษาไทยไปใช้ในภาษาจีนนี้ น่าสนใจมาก และเมื่อศึกษารวบรวมคำยืมเหล่านั้นได้ ก็จะได้ทราบว่า ภาษาจีนถิ่นใดรับเอาคำภาษาไทยไปใช้บ้าง และเมื่อรับไปใช้แล้ว มีการปรับเปลี่ยนอย่างไร มีความหมายคงเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด เป็นต้น

ตัวอย่างคำยืมภาษาไทยของภาษาจีนแต้จิ๋วที่พูดในประเทศไทย

	คำไทย		คำจีน
"ถั่วย"	thua ^j ⁴¹	>	thue ²¹
"แกง"	ke: ^η ³³	>	keŋ ²¹
"กะป"	ka [?] ²² pi [?] ²²	>	kap ⁵⁵ pi [?] ⁵⁵
"ศาล"	sa: ⁿ ²⁴	>	saŋ ³³
"วัด"	wat ⁵⁵	>	ʔuak ²²
"ทำบุญ"	tham ³³ bun ³³	>	thiam ²¹ bun ²¹
"สังกรานต์"	soŋ ²⁴ kra: ⁿ ³³	>	soŋ ⁵⁵ kaŋ ³³

3. น่าจะมีการเปรียบเทียบภาษาจีนแต้จิ๋วกับภาษาไทย หรือภาษาจีนอกเคียงกับภาษาไทย เพื่อดูว่า คนจีนแต้จิ๋วหรือคนจีนอกเคียงมีปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยอย่างไร
4. น่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ ที่พูดในประเทศไทยด้วยวิธีการทางภาษาคำศัพท์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ (historical & comparative linguistics) เพื่อจะได้ทราบกระบวนการกลายเสียงของภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ นั้น
5. น่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ ที่พูดในประเทศไทยกับภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ ที่พูดในประเทศจีน ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด
6. น่าจะมีการศึกษาที่จะทำให้ทราบได้แน่ชัดว่า คำยืมใด เป็นที่รู้จักหรือนิยมใช้กันแพร่หลายหรือไม่เพียงใด